

KAJ SE SPREMINJA, KAJ OSTAJA?

Vse se je začelo s tipičnim »zorčevskim« prihodom na oder, z odločno hojo, iskrenim nasmeškom in hudomušnim pogledom. Dober posel je solo Grega Zorca, "recikliran" iz predstav Incasso (Izhodiščni smrtni greh je pohlep) in Izhodiščna točka: jeza, ki sta ga ustvarila skupaj z Bojanom Jablanovcem. V sklopu solov sta uprizorjeni tudi predstavi s Katarino Stegnar in Borisom Kadinom.

Prvi del performansa je bil enostaven in direkten. Denar... kaj vse ljudje občutimo ob denarju: radost, zavist, sram, ne/odločnost, oklevanje, srečo, ponos, preračunljivost, goljufivost ... Cel spekter občutij so gledalci lahko zaznali v sebi in na obrazih drugih. Grega Zorc je, ob romantični glasbi doktor Živago, razdeljeval denar publiki, vsakemu približno 30Eur. Obdarovance si je izbiral naključno in težko je zanikati napetost, ki se je ustvarila v zraku, ko je hodil med vrstami. Za hip je dogajanje spominjalo na odnos med rabljem in žrtvijo, saj je bil ta nenavadni akt deljenja denarja nevreden zaupanja. Zorc je imel denar, Zorc je imel premoč, Zorc je imel nekaj za bregom .... Nihče nič ni zahteval, predstava je samo kazala s prstom, izpostavljala občutja, predvsem tista negativna, ki so skaljena v vsakem posamezniku, gledalcu. Preko tebe je odstirala tisti del človeške resničnosti, ki ga želimo zatreti ali vsaj prikriti pred družbo oziroma zahtevami družbe. Med deljenjem denarja je Zorc pripovedoval kratke prigode o tem, zakaj je dobro imeti denar, predvsem pa o ne/srečah, ki so se pripetile posameznikom. Sledila je posredna prošnja ali celo tiha zahteva po vrnitvi denarja. Zorca je namreč zanimalo, če svoji publiki lahko zaupa. Zaupanje se torej meri z denarjem. Odnos do denarja hitro pokaže profil nekega posameznika in njegov odnos do drugih. Denar torej razkriva, je konkreten, ob tem pa moramo dojeti, da ga sploh ni, da je in ni, da stalno kroži. "Na denarju ni napisano čigav je." Denar ne more biti lastnina.

Drugi del, z nazivom Zorc: Vse zaradi česar ste prišli, je bil zgrajen na občutju jeze in je izpostavil vprašanje o javnem in zasebnem na odru. Zorc je pripovedoval o prometni nesreči svojih staršev, ki se nekoč nista več vrnila domov. Ni bil preveč sentimentalni, pač pa jezen, jezen in po pravici povedano res malo patetičen, privatna zgodba na odru je zaživela popolnoma drugačno življenje in zgolj zaslutili smo njeno brezno. Jasno je bilo, da Zorc nikoli ne bo moral v popolnosti izraziti oziroma pokazati na tragičnost izkušnje, ker je na nek način neuprizorljiva oziroma neujemljiva. Ne da se jo ujeti v obliko. Tako kot človeka ne, samo segmente, samo slutnje, ne celote. Zavedli smo se časa, ki teče in spreminja živa bitja v vprašanja o estetiki groba - s tem je Zorc posegel globoko v tragikomično bistvo človeških življenj in brezkončno kroženje časa. Postopoma je gradil zgodbo svoje preteklosti, do trenutka, ko je stal tu in zdaj in se je celotna preteklost ujela v skupni sedanji odrski trenutek. Očarljivo, a ne prepričljivo. Najbolj odprto vprašanje ostaja povezanost prvega in drugega dela, prvega pohlepa in drugega jeza, da ... Ampak zame sta bili to dve različni zgodbi, dva različna sola. Vedno najdeš povezave, če jih iščeš, vendar ostane občutek nekoherentnosti, izgubljenosti, nenamenskosti. Vseeno se je porodila marsikatera vez, misel, recimo ta, da človeška življenja krožijo kakor denar, neustavljivo, v krogu pretvarjanja materiala v ne-material in obratno, nečesa »Ogromnega«, nepredstavljivega. Solo je zajel ogromno človeškega, s pomočjo »zorčevske odrske prezence,« iskrenosti in »via-negativskega« pristopa do gledalčeve notranjosti.